

RADIM DOLANSKÝ
pověřen zastupováním ve funkci
ředitele SOP

TISKOVÁ ZPRÁVA

vydaná ke dni 25. 2. 2011

GAETANO DONIZETTI

LUCIA

DI LAMMERMOOR

Obnovená premiéra 10. 3. 2011 ve Státní opeře Praha

(Premiéra 30. 9. 2004)

GAETANO DONIZETTI (1797–1848)

LUCIA DI LAMMERMOOR

Opera o třech jednáních (sedmi obrazech)

Libreto: Salvatore Cammarano podle románu sira Waltera Scotta *Nevěsta z Lammermooru*

Premiéra: 26. 9. 1835, Neapol, Teatro San Carlo

PREMIÉRA V ČESKÝCH ZEMÍCH:

27. 10. 1838 Praha, Královské německé zemské divadlo (dnes Stavovské divadlo)

Poprvé v budově Státní opery Praha: 30. 1. 1888, Nové německé divadlo
(inscenace převzatá ze Stavovského divadla)

DIRIGENT: RICHARD HEIN

REŽIE: ANTON NEKOVAR

SCÉNA: JAN DUŠEK

KOSTÝMY: JOSEF JELÍNEK

SBORMISTŘI: TVRŤKO KARLOVIČ, ADOLF MELICHAR

OBSAZENÍ:

Lucia Mary-Jean O'Doherty, Jana Sibera, Anna Todorova, L'ubica Vargicová

Edgar Nikolaj Višňakov, Mario Zhang

Raimondo Miloš Horák, Oleg Korotkov

Arturo Richard Samek, Václav Sibera

Enrico Miguelangelo Cavalcanti, Jakub Kettner

Alisa Veronika Hajnová, Jana Horáková Levicová, Jarmila Kosinová

Normanno Lubomír Havlák, Jiří Hruška

Harfové sólo ve 2. obraze: **Lucie Navrátilová, Vendulka Vaňková**

Flétnové sólo v 6. obraze: **Václav Lenc, Václav Slivanský**

ORCHESTR A SBOR STÁTNÍ OPERY PRAHA

Nastudováno v italském originále, české a anglické titulky

OBNOVENÁ PREMIÉRA: 10. 3. 2011

Další představení: 13. 3., 20. 3.*, 30. 3., 20. 4., 17. 5. 2011 (v 19:00, *v 16:00)

Asistenti režie: Olga Kyndlová, Lubor Cukr / **Nápověda:** Kateřina Sováková / **Inspicent:** Miroslav Dostál, Ondřej Slavík

Světelný design: MPK – Hynek Dörner / **Zvukové efekty:** Josef Celerín, Libor Ficek

Hudební příprava: Světlana Janová, Michael Kepřt, Natálie Korotková, Václav Loskot, Jitka Nešverová, Jelena Nosková

Vedoucí technického provozu: Rudolf Krejčí / **Jevištní technika:** MPK STAGE SERVICE, spol. s r.o.

Technická realizace scény: COM-PARS, spol. s r.o. / **Vedoucí výroby kostýmů:** Ilona Kubíčková

Výroba kostýmů: Radoslava Hejdová, Dagmar Kokišová, Jiří Petr, Krejčovství Cachaine

České titulky: Zuzana Kmínková / **Anglické titulky:** Milena Jandová

Donizettiho LUCIA DI LAMMERMOOR

Nejproslulejší Donizettiho operou byla a zůstala Lucia di Lammermoor. Vznikla roku 1835 a byla skladatelovou první spoluprací s libretistou **Salvatorem Cammaranem** (1801–1852), pozdějším trvalým spolupracovníkem skladatele Saveria Mercadanteho a autorem libret La battaglia di Legnano, Luisa Miller a Il trovatore pro Verdiho. Pro Donizettiho byl rok 1835 obdobím úspěchů i bolesti. Na pozvání Rossiniho navštívil Paříž, kde byla v Théâtre Italien uvedena jeho opera Marino Faliero a Donizettiho sláva se začala šířit za hranice. Doma v Bergamu mu však zemřela matka a téhož roku i druhé ze tří dětí. Když o dva roky později zemřela při epidemii cholery i skladatelova manželka a poslední z dětí, vrhl se skladatel ještě usilovněji do práce. Odjel znovu do Paříže, kde doufal, že si vydělá tolik, aby po vzoru Rossiniho mohl na divadlo rezignovat a stáhnout se do ústraní. Další možnost získat nové působiště otevřela nabídka na místo dvorního skladatele a komorního kapelníka z Vídně. To už se však objevovaly známky nemoci, jíž skladatel po několikaletém utrpení podlehl. Dokázal ještě napsat další skvělá a dodnes hraná díla: La fille du régiment (Dcera pluku) pro pařížskou Opéra Comique, Lindu di Chamounix a Marii di Rohan pro vídeňské Kärntnertheater, Dona Pasquala pro Théâtre Italien v Paříži. Pak už jej čekal jen pobyt v ústavu pro duševně choré, ochrnutí a vysvobuzující smrt.

Předlohou k libretu Donizettiho nejnámější opery Lucia di Lammermoor byla „gotická“ novela v té době všeobecně oblíbeného skotského spisovatele Waltera Scotta z roku 1819, The Bride of Lammermoor (Nevěsta z Lammermooru). Ve Scottově tvorbě tvoří neodvratně tragické vyústění příběhu nešťastné nevěsty výjimku. Má charakter skotských balad a ponurá atmosféra Skotska, v němž se děj odehrává, přispívá – podobně jako u Verdiho operní podoby Shakespearova Macbetha – k účinku opery. Salvatore Cammarano vybavil libreto Lucie vším, co činí tuto operu dodnes jevištně působivou. Příběh sourozeneckých a mileneckých vztahů vedoucích k tragédii se nám dnes může zdát poněkud prvoplánový, skladateli však poskytli dostatek prostoru pro rozvinutí bohaté hudební palety. Proslulý sextet satební scény ve finále 2. aktu byl tak oblíben, že se choďovalo do divadla mnohdy jen kvůli němu a v naprostém rozporu s požadavky dramatického vývoje děje býval několikrát opakován. Takto vybudované finále dějství bylo vzorem operám Verdiho.

Lucia di Lammermoor je i v mnoha dalších ohledech přelomovým dílem romantické opery. Vyžaduje nejen dokonalé hlasy, ale také herecké výkony. Titulní postava je vybavena dramatickým vývojem a jemu odpovídající hudbou, která už od vstupní scény upoutává pozornost krásou melodií a širokými možnostmi uplatnění pěvecké virtuozity. Ta však není samoúčelná a představitelce otevírá skutečný herecký prostor. Opera také nabízí při své jednoduchosti barevně bohatou instrumentaci. „Rozdvojení“ duše šílené Lucie mezi lidský hlas a hlas sólové flétny v orchestru je ve své době ojedinělým vystižením psychologické dimenze postavy. Koloratura získává v této scéně funkci dění „mimo tento svět“. Je to dramatická transformace dědictví koloratury z barokní opery, v níž byl zdobený zpěv určen nadpozemským bytostem. Na Donizettiho vzor navazovala řada dalších autorů „šílených“ hrdinek, mj. Ambroise Thomas v partu Ofélie v Hamletovi, Charles Gounod v Markétčině árii ve Faustu, Arrigo Boito ve scéně Margherite v Mefistofelovi.

Lucie di Lammermoor, kterou Donizetti složil v roce 1835 pro dva slavné pěvce té doby, sopranistku Fanny Tacchinardi-Persiani (1812–1867) a tenoristu Gilberta-Louise Duprèze (1806–1896), měla premiéru 26. 9. 1835 v Teatro San Carlo v Neapoli. Čtyři roky po neapolské premiéře, 6. 8. 1839, zazněla Lucia di Lammermoor poprvé v pařížském Théâtre de la Renaissance ve francouzské verzi (poté co zde byla roku 1837 uvedena italsky). To už se mezitím hrála ve Vídni, Madridu, Lisabonu, Londýně, Berlíně, Lvově, a také v Praze, která se s ní seznámila poprvé 27. 10. 1838, kdy byla provedena ve Stavovském divadle německy; česky zazněla poprvé v překladu Emilie Maýrové 14. 2. 1864 v Prozatímním divadle pod taktovkou Jana Nepomuka Maýra. První českou Lucií byla Eleonora z Ehrenbergů.

VLASTA REITTEREROVÁ

MEDAILONY INSCENÁTORŮ

RICHARD HEIN (dirigent)

Richard Hein je od roku 1997 dirigentem ve Státní opeře Praha. Studoval dirigování u prof. Milana Horváta a Wolfganga Bosice na Hochschule für Musik v rakouském Grazu. Ještě v době studií, která v roce 1989 absolvoval s vyznamenáním, se stal nositelem Kulturní ceny města Singen v Německu. Poté spolupracoval s řadou operních a symfonických orchestrů, s nimiž nahrával pro ORF a vystupoval v Holandsku, Jugoslávii, Rakousku, Švýcarsku, Německu, Itálii a Japonsku. Jako operní dirigent nastoupil v roce 1993 do Slezského divadla v Opavě, odkud pokračoval přes další operní scény v Olomouci, Plzni a Brně do Prahy. Od roku 1999 působil také jako dirigent letního festivalu Opera Mozart ve Stavovském divadle v Praze. Nadále se věnuje i symfonické hudbě, spolupracoval mj. s Janáčkovou filharmonií Ostrava, Olomouckou filharmonií, Plzeňskou filharmonií a Západočeským symfonickým orchestrem Mariánské Lázně. Podílí se rovněž jako interpret i pedagog na projektu „Toujours Mozart“, který probíhá souběžně v rakouském Salcburku a v Praze. Je členem komise mezinárodní klavírní a dirigentské soutěže „Symphonic Workshop“ v Kroměříži. Od roku 2001 je uměleckým vedoucím souboru Harmonia Mozartiana Pragensis. V roce 2007 byl vyznamenán prestižní Kulturní cenou města Augsburg v Německu.

ANTON NEKOVAR (režie)

Prof. Anton Nekovar se narodil ve Vídni. Po absolvování gymnasia s humanistickým zaměřením studoval vedle režie a herectví germanistiku, filozofii a divadelní vědu na Vídeňské univerzitě. Jako herec vytvořil četné role mj. ve vídeňském Lidovém divadle, při festivalech Wiener Festwochen, Donaufestival, na Nestroyově festivalu na hradě Liechtenstein, v Badenu u Vídně a Melku a vystupoval také v televizi (ORF/ZDF). Působil jako dramaturg a vedoucí režisér v Badenu a jako intendant Nového divadla Dolního Rakouska, pedagogicky byl činný jako docent pro trénink pěvecké interakce. Po pádu železné opony se za podpory rakouských úřadů podílel na organizaci bilaterálních kulturních projektů mezi Rakouskem, Českou a Slovenskou republikou. Dosud realizoval režii více než devadesát inscenací oper a singspielů, činoher, operet i muzikálů. Jeho produkce byly uvedeny na mnoha jevištích Rakouska, Německa, České republiky, Slovenska, Švýcarska, Nizozemí a Švédsko; v posledních letech to byly například opery *Aida*, *Otello*, *Maškarní ples*, *Bohéma*, *Turandot*, *Tosca*, *Andrea Chénier*, *Sedlák kavalír*, *Komedianti*, *Růžový kavalír*, *Bludný Holanďan* a opereta *Země úsměvů*.

V roce 2000 inscenoval ve Státní opeře Praha světovou premiéru opery *Fyzikové* (Pflüger/Dürrenmatt/Willaschek). V roce 2001 obdržel v rámci festivalu českých operních divadel za svou inscenaci Verdiho *Otella* v Liberci cenu kritiků, udělovanou Jednotou hudebního divadla. V posledních letech režíroval ve Slovenském národním divadle v Bratislavě Schönbergovo *Očekávání* a Pucciniho aktovku *Plášť*, v Nové opeře Vídeň uvedl rakouskou premiéru opery *Vojcek* Albana Berga, kterou nově instrumentoval John Rhea, a v Národním divadle Brno připravil inscenaci Beethovenova *Fidelia*. V letech 2005–2010 byl intendantem v Theater Vorpommern ve městech Greifswald, Stralsund a Putbus.

JAN DUŠEK (scéna)

Prof. akad. architekt Jan Dušek vystudoval scénografii na Divadelní fakultě AMU u prof. Františka Trösterera. Po absolutoriu (1967) byl výtvarníkem ve Státním divadle Ostrava a v letech 1968–1972 v Divadle Petra Bezruče v Ostravě. Od roku 1983 je pedagog scénografie na DAMU, v roce 1990 zastával funkci děkana DAMU, od roku 1992 je vedoucí katedry scénografie. Realizoval přes 500 scénografických projektů, většinou včetně návrhů kostýmů. Spolupracoval s režiséry Evaldem Schormem, P. Hradilem, F. Čechem, A. Hajdou, J. Fréhářem, Z. Černínem, Z. Kaločem, V. Strniskem, J. Korčákem, P. Léblem, M. Langem, J. A. Pitínským, O. Ševčíkem a s choreografy P. Šmoke a L. Vaculíkem. Spolupracuje rovněž s divadly v Baden-Badenu, Münsteru, Karlsruhe, Los Angeles a v Polsku, pedagogicky působil na University of Chattanooga Tennessee, Trent University Nottingham, Central School of Speech and Drama v Londýně, Centro Andaluz de Teatro, Sevilla, Central Saint Martin's College of Art and Design, Utrecht School of the Arts. V roce 1990 se podílel na výstavě „Kde domov můj?“ v Praze v Paláci U Hybernů. V roce 1972 získal první cenu Triennale Novi Sad a v roce 1996 Cenu Alfreda Radoka. Ve Státní opěře Praha vytvořil scénu a kostýmy pro světovou jevištní premiéru (21. 1. 2003) opery *Oráč* a *Smrt Emila Viklického* a scénu pro balet *Dáma s kaméliemi* (23. 10. 2003).

JOSEF JELÍNEK (kostýmy)

Josef Jelínek absolvoval Vysokou školu múzických umění v Bratislavě. Po angažmá v Městském divadle ve Zlíně byl od roku 1983 stálým kostýmním výtvarníkem Národního divadla, v současné době působí ve Státní opěře Praha. Je nositelem různých domácích i zahraničních ocenění (mj. Cena mladého výtvarníka, Cena MK SR, zlaté medaile z trienále v Novém Sadu, PQ 1983, Český lev 2002). Na svém kontě má výtvarné autorství kostýmů pro více než 800 inscenací v Praze, Bratislavě, Brně, Ostravě, Plzni, Berlíně, Monte Carlu, Lublani, Leedsu, Bergenu, Buenos Aires, Santa Fé, Seville aj., jako kostýmní výtvarník se podílel na hudebních filmech Petra Weigla. Ojedinele se věnuje i scénografické tvorbě, zejména pro balet. Za dobu existence Státní opery Praha pro ni vytvořil návrhy kostýmů k celé řadě inscenací, z nichž k nejvýznamnějším patřily *Rienzi*, *Otello*, *Salome*, *Maškarní ples*, *Nabucco*, *Netopýr*, *Aida*, *Boris Godunov*, *Trubadúr*, *Robert d'ábel*, *Turandot*, *Orlando furioso*, *Carmen*, *Lucia di Lammermoor*, *Manon Lescaut*, *Vivat opereta!*, *Don Quichotte* a z české tvorby Janáčkova *Káťa Kabanová*, ve dvou nastudováních *Její pastorkyňa* a Dvořákova *Rusalka*.

TVRŤKO KARLOVIČ (sbormistr)

Tvrťko Karlovič (nar. 1963 v Sarajevu, Bosna) studoval obor dirigent sboru a orchestru u Julia Marice na Hudební akademii v Sarajevu, kterou absolvoval v roce 1987 diplomovým koncertem. V letech 1991–1993 získal stipendium na pražské HAMU, obor dirigování u prof. Františka Vajnara. V Čechách působil v Divadle F. X. Šaldy Liberci, v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě, v letech 1993–1996 byl sbormistrem ve Státní opěře Praha. Od roku 1996 je dirigentem v Severočeském divadle opery a baletu v Ústí nad Labem. V Ostravě dirigoval tituly jako *Eugen Oněgin*, na letním festivalu v Gars am Kamp (Rakousko) opery *Trubadúr*, *Aida*, *La traviata*, *Carmen*, v Ústí nad Labem opery *Carmen*, *Maškarní ples*, *Rigoletto*, *La traviata*, *Ezio*, *Faust* a *Markétka*, *Aida*, *Bohéma*, *Kouzelná flétna*, balety *Labutí jezero*, *Romeo a Julie*, *Bachčisarajská fontána*, *Casanova*, *Coppélia*, operety *Netopýr*, *Čardášová princezna*, *Noc v Benátkách*, *Země úsměvů*, *Hraběnka Marica*, *Cikánský baron*, *Rose Marie*, muzikál *Sugar*. Od sezony 2006/07 je hlavním sbormistrem Státní opery Praha.

ADOLF MELICHAR (sbormistr)

Adolf Melichar (1967) vystudoval Pražskou konzervatoř (hru na varhany u Jiřího Ropka a dirigování u Přemysla Charváta) a HAMU (dirigování u Radomila Elišky a Františka Vajnara). Ještě během studií pracoval s několika neprofesionálními hudebními tělesy (Kladenský symfonický orchestr, Vysokoškolský umělecký sbor ad.), s nimiž absolvoval také úspěšné zahraniční zájezdy. Po absolutoriu HAMU byl korepeditorem a pomocným sbormistrem v Hudebním divadle v Karlíně. Ve Státní opěře Praha působí od roku 1999, nejprve jako korepeditoř, od sezony 2001/2002 jako sbormistr.

MEDAILONY PĚVCŮ

LUBICA VARGICOVÁ (Lucia)

Mezinárodní kariéru slovenské sopranistky Ľubicy Vargicové odstartoval její oslnivý debut na Salcburském festivalu v roce 2003, kde se představila v úloze Olympie v *Hoffmannových povídkách* v režii Davida McVicara a pod taktovkou Kenta Nagana. Kritika tehdy vysoce ocenila její dokonalou koloraturní techniku, zářivě výšky a lahodný tón, to vše v kombinaci se suverénním jevištním projevem. Nemenší ohlas vyvolal o rok později její debut v newyorské Metropolitní opery v nové inscenaci *Kouzelné flétny* pod taktovkou Jamese Levina, kdy newyorská kritika psala o „stratosférickém sopránu“ slovenské pěvkyně.

Ľubica Vargicová absolvovala bratislavskou konzervatoř u prof. Kristiny Figurové a Vysokou školu múzických umění v Bratislavě u prof. Vlasty Hudecové. Ještě během studia hostovala ve Slovenském národním divadle jako Královna noci (*Kouzelná flétna*), Olympia (*Hoffmannovy povídky*) a Violetta (*La traviata*). Na scéně SND, jehož je dodnes stálou sólistkou, se představila i v dalších vrcholných koloraturních rolích, jako je Lucia (*Lucia di Lammermoor*), Amina (*Náměsíčná*), Norina (*Don Pasquale*), Konstance (*Únos ze serailu*), Gilda (*Rigoletto*), Ofélie (*Hamlet*), Maria (*Dcera pluku*), Zerbinetta (*Ariadna na Naxu*), k nejnovějším mimořádným kreacím patří pak Elvira (*Puritáni*).

Hostuje na nejvýznamnějších operních scénách – ve Vídeňské státní opeře (kde debutovala v dubnu 2001 jako Gilda v *Rigolettovi* a poté zde alternovala s Natalií Dessay v roli Aminy v *Náměsíčné*), v mnichovské Bavorské státní opeře, berlínské Německé opeře, Hamburské státní opeře, Teatro Real v Madridu, v operních domech v Los Angeles, San Diegu, Curychu, Bernu, Berlíně, Budapešti, Janově a Limě (Marie v *Dceři pluku* s Juanem Diegem Flórezem) a na festivalu Wiener Festwochen. Často vystupuje také na koncertních pódii v Evropě, Japonsku i v newyorské Carnegie Hall. Její profilové CD vydala firmy Opus. Ve Státní opeře Praha vystoupila poprvé 23. 2. 1995 v titulní roli *La traviaty*.

JANA SIBERA (Lucia)

Jana Sibera je absolventkou Pražské státní konzervatoře a HAMU v Praze. Již několik let se pěvecky zdokonaluje pod vedením sopranistky Marie Haan. V letech 1998 – 2000 hostovala na scénách v Českých Budějovicích, Českém Krumlově, Ústí nad Labem a Karlových Varech. V tomto období započala její spolupráce s Národním divadlem v Praze, kde do současné doby nastudovala řadu rolí klasického repertoáru (Zerlina, Papagena, Barbarina, Kuchtík). V roce 2003 nastudovala trojroli Čišníček-Zázračné dítě-Žák v Janáčkově opeře *Výlety páně Broučkovy* pod vedením sira Charlese Mackerasse. V roce 2002 začala hostovat v divadle J. K. Tyla v Plzni, kde účinkuje v roli Blondy (*Únos ze serailu*) a v roli Noriny (*Don Pasquale*). Od roku 2002 je v angažmá ve Státní opeře Praha, která jí poskytla možnost ke studiu mnoha rolí jejího hlasového oboru - Gilda (*Rigoletto*), Oscar (*Un ballo in maschera*), Frasquita (*Carmen*), Despina (*Così fan tutte*), Papagena (*Kouzelná flétna*), První žínka (*Rusalka*), Kněžka (*Aida*), Zerlina (*Don Giovanni*, Mozart), Maturina (*Don Giovanni*, Gazzaniga). V roce 2002 se stala finalistkou mezinárodní pěvecké soutěže Debüt in Meran v Itálii a v červnu 2008 se stala finalistkou mezinárodní pěvecké soutěže Barbary Hendricks ve Štrasburku. K velkému úspěchu patří spolupráce s renomovaným německým tenoristou Jonase Kaufmannem na jeho profilovém CD pro firmu Decca.

ANNA TODOROVA (Lucia)

Původem bulharská sopranistka, absolventka Státní hudební akademie v Sofii u profesora S. Markova. Roku 1993 debutovala ve Státní opeře v Sofii jako Královna noci v Mozartově *Kouzelné flétně* a do roku 1997 na této scéně ztvárnila řadu dalších rolí světového repertoáru: Gildu ve Verdiho *Rigolettovi*, Cunegonde v Bernsteinově opeře *Candide*, titulní roli ve Verdiho *Luise Miller* či Rachel v Halévyho opeře *Židovka*. Zároveň koncertovala a účinkovala jako host na mnoha bulharských scénách. Roku 1998 se stala laureátkou 35. mezinárodní pěvecké soutěže Francisco Viñas ve španělské Barceloně. V sezoně 1997/98 se přestěhovala do České republiky a v Divadle J. K. Tyla v Plzni nastudovala roli Lucie v nové inscenaci Donizettiho opery *Lucia di Lammermoor*. O dva roky později sem byla opět přizvána, aby vytvořila Violettu v opeře *La traviata* a Margheritu v Boitově *Mefistofelovi*. Roku 1998 účinkovala s pražskou Operou Mozart jako Donna Anna v mezinárodní inscenaci *Dona Giovanniho*. Ve stejném roce se stala sólistkou Státní opery Praha, kde vytvořila řadu rolí - Violetta (*La traviata*), Gilda (*Rigoletto*), Královna noci (*Kouzelná flétna*), Marina Mniškova (*Dimitrij*), Lucia (*Lucia di Lammermoor*), *Abigaille* (*Nabucco*), *Leonora* (*Trubadúr*). Na scéně Státní opery Praha také účinkovala ve světových premiérách oper *Fyzikové* od Andrease Pflügera (2000) a *Joseph Merrick zvaný Sloní muž* od Laurenta Petitgirarda (2002). V rámci turné s plzeňskou operou, s Operou Mozart a se Státní operou Praha vystupovala v Dánsku, Japonsku a v dalších zemích. Její koncertní repertoár tvoří díla A. Vivaldiho, G. Pergolesiho, W. A. Mozarta, L. van Beethovena, G. Verdiho a dalších skladatelů. Na svém kontě má řadu nahrávek současné hudby pro společnost Arkadia-Agora.

MARY-JEAN O'DOHERTY (Lucia)

Mladá australská koloraturní sopranistka Mary-Jean O'Doherty se stala v roce 2008 první nositelkou Australské mezinárodní operní ceny, která představovala stipendium na prestižní Mezinárodní pěvecké akademii cardiffské univerzity ve Walesu. Na podzim 2010 ztvárnila roli Najady (Strauss: *Ariadna na Naxu*) v inscenaci Velšské národní opery a zároveň nastudovala roli Zerbinetty.

Mary-Jean O'Doherty se narodila v Houstonu (Texas). V roce 2005 se přestěhovala do Austrálie, odkud pocházejí její otec a prarodiče. Dnes má australské občanství. Absolvovala East Carolina University (zpěv a hra na flétnu). V univerzitních operních představeních se představila jako Damon (Händel: *Acis a Galatea*, 2004), Donna Anna (Mozart: *Don Giovanni*, 2004) a Emmie (Britten: *Albert Herring*, 2003). V roce 2007 se stala finalistkou Australské pěvecké soutěže Marianne Mathy Award. V roce 2008 zpívala roli Galatey v operetě Franze von Suppé *Krásná Galatea* v inscenaci Pacific Opera v Sydney, představila se jako Mladá Heidi v muzikálu *Follies* Stephena Sondheima v Melbourne a jako Carolina v Cimarosově opeře *Tajné manželství* v italském městě Barga. V únoru 2010 ztvárnila Královnu noci (Mozart: *Kouzelná flétna*) v inscenaci Opera Ddraig v Cardiffu.

MARIO ZHANG (Edgardo)

V roce 2008 debutoval kanadský tenorista Mario Zhang s mimořádným úspěchem v roli Kalafa (*Turandot*) v drážďanské Semperově opeře, berlínské Německé opeře a vídeňské Volksoper. V této roli se poprvé představil v roce 2006 v Curyšské opeře a ve Slovenském národním divadle v Bratislavě. V Bratislavě ztvárnil rovněž Manrika (*Trubadúr*) v představení, jímž byla 8. 6. 2007 otevřena nová budova SND. Mario Zhang hostuje v řadě operních domů v Evropě (ve Velšské národní opeře, v Královské opeře v Kodani, v Polské národní opeře, v Kolíně, Dublinu, Hannoveru, Kielu, na operních festivalech ve Wexfordu a Schwerinu) i v severní Americe (operu v Clevelandu, Sacramentu, Sarasotě, v Torontě, Victorii a Vancouveru). K jeho rolím patří dále Don José (*Carmen*), Vévoda (*Rigoletto*), Alfredo (*La traviata*), Rodolfo (*Bohéma*), Cavaradossi (*Tosca*), Hoffmann (*Hoffmannovy povídky*), Don Carlos, Canio (*Komedianti*), Turiddu (*Sedlák kavalír*), Faust, Edgardo (*Lucia di Lammermoor*), Števa (*Její pastorkyňa*) ad. K nejjednodušším rolím pak patří jeho Radames (*Aida*), kterého zpíval v Paříži, Marseille, Bruselu, Lisabonu, Budapešti, Stuttgartě, Dortmundu, Bratislavě, na festivalu v Eutinu aj. V roce 2009 ztvárnil s velkým ohlasem Dona Josého v drážďanské Semperově opeře a Rudolfa na festivalu v Chiemgau a na galakonzertě v Mnichově s Mnichovskými symfoniky. V roce 2010 zpíval Hoffmanna ve Vratislavi, Alvara (*Síla osudu*) ve Schwerinu a Kalafa ve Výmaru a Lübecku. Kalafa ztvárnil rovněž v březnu a dubnu 2011 ve vídeňské Volksoper.

Mario Zhang je finalistou Mezinárodní operní soutěže Plácida Dominga a prestižní soutěže organizované Metropolitní operou v New Yorku. Se Státní operou Praha spolupracuje od března 2008 (Radames a Kalaf) a se souborem SOP vystoupil rovněž v říjnu 2008 ve Velkém festivalovém domě v Salcburku.

NIKOLAJ VIŠŇAKOV (Edgardo)

Tenorista Nikolaj Višňakov pochází ze Sibiře. Ještě jako student hudební akademie ve Sverdlovsku byl angažován Permským operním divadlem, ve kterém debutoval rolí Lenského v *Eugenu Oněginovi*. Po ukončení studií se stal sólistou opery ve Voroněži, kde nastudoval celou řadu tenorových partů nejen v klasických operách ruských skladatelů, ale také v dílech italských. Roku 1992 se v Kazani úspěšně zúčastnil mezinárodního operního festivalu Fjodora Šaljapina a o rok později zde získal cenu v mezinárodní soutěži operních pěvců. Se Státní operou Praha spolupracoval poprvé při premiéře Musorgského *Borise Godunova*. Vytvořil zde řadu hlavních rolí – Don Carlos, Faust, Lenský (*Eugen Oněgin*), Manrico (*Trubadúr*), Vévoda mantovský (*Rigoletto*), Alfred (*La traviata*), Pinkerton (*Madama Butterfly*) a Radames (*Aida*), kterého ztvárnil i v německém *Gelbeschatu* a v Tokiu. V roce 2001 absolvoval koncertní turné s Berlínskou filharmonií, s níž navštívil Brazílii, Libanon, Švýcarsko, Rakousko, Belgie, Německo, Holandsko, Turecko a Japonsko. V letech 2004 a 2005 byl angažován na velké zahraniční turné se scénickou kantátou *Carmina burana* (Carl Orff), jež byla uvedena ve Francii, Španělsku, Portugalsku, Kanadě a USA. V roce 2008 se zúčastnil turné po Itálii, Mexiku a Arabských emirátech (*Aida*, *Carmina burana*) a po Španělsku, Portugalsku a Francii (*Carmen*). V roce 2009 se představil jako Vévoda mantovský (*Rigoletto*) a Erik (*Bludný Holanďan*) ve Španělsku, v roce 2010 zpíval Cavaradossiho (*Tosca*) a Dona José (*Carmen*) na festivalu v Maceratě (Itálie) a Manrika (*Trubadúr*) v Holandsku.

MILOŠ HORÁK (Raimondo)

Basista Miloš Horák se narodil v roce 1976 v Mladé Boleslavi. Pěvecké vzdělání získal soukromým studiem u prof. René Tučka a prof. Kataríny Bachmannové, se kterou spolupracuje dodnes. Absolvoval také mistrovské kurzy u prof. Nikolause Hillebranda. V roce 2000 byl angažován v operním souboru Městského divadla v Ústí nad Labem, kde účinkoval např. v operách *Madama Butterfly* (strýc Bonzo), *La traviata* (Markýz d'Obigny), *Hoffmannovy povídky* (Hermann). V roce 2004 se stal členem operního sboru Státní opery Praha. Zde postupně nastudoval celou řadu sólových rolí, jako např. Narumova (*Piková dáma*), Hraběte Ceprana (*Rigoletto*), Fiorella (*Lazebník sevillský*), Císařského komisaře (*Madama Butterfly*), Mandarina (*Turandot*) ad. V roce 2008 se stal finalistou Mezinárodní pěvecké soutěže A. Dvořáka v Karlových Varech. Od roku 2009 je sólistou Státní opery Praha, kde účinkuje např. v operách *Kouzelná flétna* (Papageno), *Otello* (Lodovico), *Aida* (Ramfis – v této roli se představil také v Salcburku a na japonském turné Státní opery Praha). V pražském Národním divadle hostoval v rolích Kanadského útočníka a Japonského zřízence při obnoveném uvedení opery *Nagano* Martina Smolky. Je stálým hostem Divadla J. K. Tyla v Plzni a Jihočeského divadla v Českých Budějovicích. Zde nastudoval například roli Collina (*Bohéma*), Basilia (*Lazebník sevillský*) a Leporella (*Don Giovanni*). Věnuje se také koncertní činnosti, na repertoáru má basové party v Bachově *Magnificat*, Händelově *Mesiáši*, v Mozartově *Korunovační mši* a *Requiem*, Mendelssohnově *Eliáši* a v Dvořákově *Te Deum*. V roce 2010 vystoupil s Českou filharmonií v Novákově kantátě *Bouře*.

OLEG KOROTKOV (Raimondo)

Ruský basista Oleg Korotkov vystudoval zpěv na Vysoké škole múzických umění v Moskvě u prof. Huga Titse a prof. Nikolaje Goliševa (1989). Je laureátem mezinárodních pěveckých soutěží – 1990 absolutní vítěz soutěže Antonína Dvořáka v Karlových Varech, 1994 3. místo na soutěži Mikuláše Schneidera-Trnavského v Trnavě, 1996 2. místo na soutěži Hommage à Lucia Popp v Bratislavě a 1. místo na soutěži Emy Destinnové v Českých Budějovicích. Po počátečním působení na scénách v Permu a Jekatěrinburgu se v roce 1991 stal sólistou opery Východoslovenského státního divadla v Košicích, od roku 1999 je sólistou Státní opery Praha. Hostoval v celé řadě významných operních domů v Evropě a v Severní i Jižní Americe. K jeho repertoáru patří např. Filip II. (*Don Carlos*), Zachariáš (*Nabucco*), Ramphis (*Aida*), Basilio (*Lazebník sevillský*), Dulcamara (*Nápoj lásky*), Boris Godunov, Vodník (*Rusalka*), Gremin (*Evžen Oněgin*), Wotan (*Zlato Rýna* a *Valkýra*) a Daland (*Bludný Holanďan*). Spolupracoval s renomovanými dirigenty jako jsou Jiří Bělohlávek, Ondřej Lenárd, Gerd Albrecht, Jevgenij Kolobov, Valerij Gergiev ad.

MIGUELANGELO CAVALCANTI (Enrico)

Barytonista Miguelangelo Cavalcanti se narodil v Brazílii (Recife). Zpěv studoval v Recife, Karlsruhe, na Bachově akademii ve Stuttgartu, na Královské hudební akademii v Londýně a v Paříži. Ve studiích pokračoval u A. C. Mediny, E. Saque a G. Hornika. Získal ceny v soutěžích v St. Maria Rio Grande du Sul, ve Viotti Valsesia (Itálie) a v soutěži Alfreda Krause (Španělsko). V prvním stálém angažmá působil v Teatro Sao Carlos v Lisabonu, kde debutoval jako Rinaldo vedle Teresy Berganzzy. Na této scéně vystoupil v Rossiniho *Lazebníku sevillském*, *Vilému Tellovi*, v Bizetově *Carmen*, v Pucciniho *Bohémě* a *Turandot*, ve Verdiho *Trubadúrovi*, atd. Byl stálým hostem v Theatre de la Monnaie v Bruselu, v operních domech v Lipsku, Praze, Hamburku, Kolíně na Rýnem a Basileji. Spolupracoval s režiséry Peterem Konwitschnym, Pierem Luigim Pizzim, Paolo Trevisim, Martinem Kusejem a Christofem Loyem.

V letech 1995–2001 byl M. Cavalcanti sólistou Opery v Grazu, kde nastudoval významné role v celé řadě oper – *Kouzelná flétna*, *Così fan tutte*, *Don Giovanni*, *Figarova svatba*, *Tannhäuser*, *Zlato Rýna*, *Cikánský baron*, *Falstaff*, *I Pagliacci* a *Lucia di Lammermoor*. V roce 2000 debutoval ve Veronské opeře jako Joachanaan ve Straussově *Salome*. Od roku 2004 je sólistou Státní opery Praha. Zde vytvořil úlohy Schounarda (Leoncavallova *Bohéma*), Escamilla (*Carmen*), Enrica (*Lucia di Lammermoor*), Amonasra (*Aida*), Germonta (*La traviata*), Monforta (*Sicilské nešpory*). Kromě operního repertoáru věnuje zvláštní pozornost písňové tvorbě (Schubert, Brahms, Ravel), kantátám, oratoriím a mším (Bach, Händel, Haydn).

JAKUB KETTNER (Enrico)

Barytonista Jakub Kettner studoval zpěv na Konzervatoři v Pardubicích a v letech 1993 – 1999 na HAMU v Praze u René Tučka. V roce 1997 získal stipendium na Vysoké umělecké škole v rakouském Grazu, kde studoval u sólisty Vídeňské státní opery Gottfrieda Hornika. Ještě v posledním ročníku HAMU začal působit v pražské Opeře Mozart. Od roku 1996 pravidelně hostoval v Divadle F. X. Šaldy v Liberci, v letech 1999 – 2001 zde byl ve stálém angažmá. Poté odešel do Moravského divadla v Olomouci, kde působí dodnes a kde ho v sezoně 2009/2010 čekaly osobní debuty v rolích Giorgia Germonta v *La traviatě* a Escamilla v *Carmen*. V roce 2003 hostoval v Národním divadle v Praze v opeře *Kráska a zvíře* Philipa Glasse v nastudování bratří Formanů. V roce 2008 vytvořil v Divadle J. K. Tyla v Plzni roli Figara v *Lazebníku sevillském* a ve Slezském divadle v Opavě v roli Enrika v *Lucii z Lammermooru*. Ve Státní opeře Praha hostuje od roku 2006, nejprve jako Sharpless v *Madama Butterfly*, od roku 2009 jako Amonasro v *Aidě*, v roce 2010 připojil k roli Sancha Panzy v nové inscenaci Massenetova *Dona Quichotta* rovněž Scarpia v *Tosce* a v roce 2011 roli Enrika v *Lucii di Lammermoor*.

NÁSLEDUJÍCÍ PREMIÉRY SEZONY 2010/2011

Adolphe Charles Adam (1803–1856)

GISELLE

Libreto: **Théophile Gautier, Vernoy de Saint-Georges**
Choreografie: **Hana Vláčilová** podle Jeana Coralliho, Julese Perrota a Maria Petipy
Režie: **Hana Vláčilová**
Dirigent: **Tomáš Brauner**
Scéna: **Martin Černý**
Kostýmy: **Josef Jelínek**
Premiéra: 7. 4. 2011

Adamova (a tedy také Coralliho, Perrotova a Petipova) Giselle, která vznikla podle námětu německého básníka Heinricha Heina, je dnes bezesporu nejznámějším reprezentantem zlatého věku romantického baletu. Vypráví příběh půvabné venkovské dívky, která zemře v zoufalství z nešťastné lásky a její duše se po smrti změní ve vílu. Světová premiéra v Pařížské opeře v roce 1841 byla triumfální a Giselle se okamžitě rozletěla po světě. Zásahu na to má jistě námět, za nímž cítíme ruku básníka, ale také Adamova melodická hudba, svěží ve venkovských scénách a lyricky emotivní v milostných duetech. Především však je velkou příležitostí pro strhující výkony sólistů. Postavy Giselle a Alberta najdeme v repertoáru všech baletních hvězd 20. století i těch současných. Podle současných statistik je Giselle po Labutím jezeru, Coppélii a Louskáčkovi čtvrtým nejuváděnějším, a tudíž také nejoblíbenějším baletem v České republice. Choreografka současné inscenace ve Státní opeře Praha Hana Vláčilová vychází z petrohradské verze Mariinského divadla, která ji provázela po celou dobu její velké taneční kariéry.

Giuseppe Verdi (1813 – 1901)

TRUBADÚR

Dirigent: **Jan Latham-Koenig**
Režie: **Lubor Cukr**
Scéna: **Josef Jelínek**
Kostýmy: **Josef Jelínek**
Premiéra: 26. 5. 2011

Romantický příběh ze Španělska 15. století o trubadúrovi Manrikovi a cikánce Azuceně, plný hrdinství, úkladů, lásky, nenávisti a pomsty, je značně spleťtý a jeho zápletky nepravděpodobné. Slavný tenorista Leo Slezak, oblíbený host Nového německého divadla (dnes Státní opery Praha) a vynikající představitel trubadúra Manrika, prohlásil: „Zpíval jsem Trubadúra nejméně stokrát, a přesto nemám nejmenší tušení, o co v této opeře jde!“ Nicméně Giuseppe Verdi si se všemi nepravděpodobnými dějovými fabulacemi skvěle poradil a v Trubadúrovi vytvořil jedno ze svých nejúčinnějších děl. Jeho melodie jsou zde přímo marnotratně bohaté, kovářská píseň cikánů Vede le fosche notturne z 2. jednání se dočkala celé řady parafrází včetně jazzové úpravy Glenna Millera. Premiéra 19. 1. 1853 v římském Teatro Apollo měla obrovský úspěch a operní scény sváděly o uvedení tohoto titulu doslova boje. Trubadúr spolu s La traviatou a Rigolettem byl prvním vrcholem ve skladatelově tvorbě a dodnes tato trojice oper láme rekordy v počtu představení a návštěvnosti v operních divadlech na celém světě.

AKTUALITY

Smetanova Litomyšl 2011

Již tradičně bude SOP hostem Mezinárodního operního festivalu Smetanova Litomyšl. 18. 6. vystoupí na slavnostním koncertě nazvaném „Lohengrin & Dalibor, příběhy dávných rytířů“ a nabídne průřez z obou oper (Richard Wagner, Bedřich Smetana). Sólové party přednesou Olga Romanko, Petra Froese, Michal Lehotský, Svatopluk Sem, Richard Novák, účinkuje orchestr a sbor SOP. Dirigentem galakonzertu je Gerd Albrecht.

Mezinárodní operní festival v Miškolci

Na festivalu v maďarském Miskolci vystoupila SOP již v červnu 2001 (Verdi: Aida) a v červnu 2006 (Leoncavallo: Bohéma). Tentokrát sem přiveze Verdiho operu Otello (12. 6. 2011). Dirigentem bude Heiko Matthias Förster, který tuto operu v SOP v roce 2009 nastudoval (premiéra 28. 5. 2009 v rámci MHF Pražské jaro). V hlavních rolích vystoupí Efe Kislali (Otello), Pavla Vykopalová (Desdemona) a Ivan Kusnjer (Jago).

10. turné do Japonska

V říjnu 2011 se SOP vypraví na své již 10. turné do Japonska, tentokrát se svou inscenací Pucciniho Tosky. Dirigentem je Giorgio Croci, v hlavních rolích vystoupí Anda-Louise Bogza, Christina Vasileva (Tosca), Tomáš Černý, Francesco Petrozzi (Cavaradossi) a Miguelangelo Cavalcanti, Jakub Kettner (Scarpia).

PREMIÉRY SEZONY 2011/2012

FANTOM OPERY (balet)

Taneční hororová love story

Hudba:	Petr Malásek
Libreto, choreografie a režie:	Libor Vaculík
Dirigent:	Pavel Šnajdr
Scéna:	Martin Černý
Kostýmy:	Ludmila Várossová

Z temných koutů pařížské Opery se ozývá hlas, který volá mladičkou baletku Christinu Daaé a povzbuzuje její mimořádný talent. Málokdo ví, že onen tajemný hlas patří Fantomovi, znetvořenému géniovi, jenž bloudí spleť katakomb. Do hry však vstupuje i mladý hrabě Raoul de Chagny, žárlivá primabalerína Charlotta a řada dalších postav... Baletní soubor Státní opery Praha nabízí další pozoruhodnou inscenaci: romanticky laděný příběh na motivy románu Gastona Leroux Le Fantom de l'Opera. V čele realizačního týmu stojí Libor Vaculík, jenž tento vzrušující námět, dobře známý z muzikálové verze Andrewa Lloyd Webbera, přenesl do specifického baletního prostředí plného prchavé krásy, tvrdého drilu i řevnivosti. Taneční party Raoula, Christiny, Fantoma a dalších hrdinů představují náročnou zkoušku sólistů a celého souboru, neboť kladou mimořádné nároky nejen na jejich technickou vyspělost, ale také na schopnost dramatického ztvárnění charakterů. Atraktivní látka v hudebním zpracování Petra Maláska a v choreografii Libora Vaculíka má veškeré předpoklady oslovit domácí i zahraniční diváky. Původní premiéra úspěšně inscenace se uskutečnila 10. 4. 2008.

Richard Wagner (1813–1883)

LOHENGRIN (koncertní uvedení)

Dirigent: **Jan Latham-Koenig**

Námět k opeře Lohengrin našel Richard Wagner ve středověkých pověstech o svatém grálu. Lohengrin je grálem vyslán, aby chránil čest Elsy z Brabantu, neprávem obviněné z vraždy svého bratra. Neznámý rytíř porazí žalobce, hraběte Telramunda, a Elsu požádá o ruku – s podmínkou, že se ho Elsa nikdy nezeptá na jeho původ a jméno. Náročný požadavek, zvláště když Telramund a jeho žena Ortrud spřádají intriky...

Hudební odkaz Richarda Wagnera byl těžištěm repertoáru první éry Nového německého divadla (dnes Státní opera Praha) a jejího prvního ředitele Angela Neumanna; Lohengrin tehdy patřil k nejčastěji provozovaným Wagnerovým operám. V dalších etapách Nového německého divadla se pod nové inscenace Lohengrina podepsaly takové osobnosti jako Alexander Zemlinsky a Georg Széll. Po 2. světové válce byl Lohengrin v Praze proveden pouze dvakrát, na scéně Smetanova divadla (dnes SOP) v letech 1964–1975 a v éře samostatné Státní opery Praha v letech 1997–1998. V současném koncertním provedení pod taktovkou renomovaného britského dirigenta Jana Lathama-Koeniga se v hlavních ženských rolích představí vynikající sólistky SOP, Anda-Louisa Bogza (Ortrud) a Christina Vasileva (Elsa).

Ludwig Minkus (1826–1917)

DON QUIJOTE

Choreografie: **Marius Petipa, Alexandr Gorskij**

Nastudování a režie: **Hana Vláčilová**

Pravděpodobně nejslavnější španělský román Don Quijote de la Mancha, jehož autorem je renesanční básník, spisovatel a dramatik Miguel de Cervantes, inspiroval tisíce literárních, hudebních, divadelních i filmových děl. V operních a operetních dílech ho zhudebnilo více než 50 skladatelů, od Franceska Contiho (Vídeň 1719) a Antonia Caldary (Vídeň 1727), přes Giovanniho Paisiella (Neapol 1769), Wilhelma Kienzla (Berlín 1898) k Julesi Massenetovi (Monte Carlo, 1910), Richardu Heubergerovi (Vídeň 1910) a Stanislavu Moniuszkovi (Varšava 1923). Slavný klasický balet vídeňského skladatele, dirigenta a houslisty Ludwiga Minkuse na motivy Cervantesova románu, zhudebnující především milostný příběh Kitri a Basila, byl poprvé uveden v moskevském Velkém divadle 26. 12. 1869 v choreografii Maria Petipy a od té doby se v nesčíslných podobách vrací na všechna světová jeviště. O 33 let později, v roce 1902, spatřilo svět nové nastudování významného reformátora baletu té doby – Alexandra Gorského, které mělo vždy velký úspěch u publika a doposud se hraje na velkých divadelních scénách.

Pietro Mascagni (1863–1945) & Ruggiero Leoncavallo (1857–1919)

SEDLÁK KAVALÍR & KOMEDIANTI

Dirigent: v jednání

Režie a scéna: **Thaddeus Strassberger**

Kostýmy: **Mattie Ullrich**

Jednoaktová opera z prostředí sicilského venkova, Sedlák kavalír Pietra Mascagniho, je považována za základní dílo italského verismu, jímž na jeviště vstoupily postavy ze současného života. Po premiéře 17. 5. 1890 v římském Teatro Costanzi přichystalo publikum Mascagnimu nekonečné ovace a opera se rozléta vítězně světem. To podnítilo tehdy téměř neznámého Ruggiera Leoncavalla ke zkomponování opery ve stejném stylu – a i pro něho znamenala premiéra jeho Komediantů 21. 5. 1892 v milánském Teatro dal Verme okamžitý úspěch. Oba tituly spojuje téma vášnivé lásky a smrtelné žárlivosti končící vraždou. V Sedláku kavalírovi se lehkomyšlná Lola nechce vzdát svého někdejšího milence Turrida, zasnoubeného se Santuzzou. Lolin manžel Alfio vyzve Turidda na souboj, v němž ho zabije. Neméně tragické vyústění mají i Komedianti, příběh stárnoucího herce Cania, který se dozví o nevěře své mladé ženy Neddy a z pomsty zabije ji i svého soka. Není divu, že obě díla začala být záhy uváděna v jednom večeru – poprvé v roce 1893 v římském Teatro Costanzi. V Novém německém divadle (dnes Státní opera Praha) byl Sedlák kavalír poprvé uveden 18. 4. 1891, Komedianti 16. 4. 1893. Oba tituly zde dirigoval i Pietro Mascagni (6. 1. 1925). V éře Smetanova divadla došlo k jedinému nastudování, nejprve Komediantů (7. 2. 1965), o rok později Sedláka kavalíra ve spojení s Komedianty (5. 3. 1966). Režie a scénického designu nové inscenace se ujme Thaddeus Strassberger, vítěz Evropské ceny pro operní režiséry 2005.

SLAVNOSTNÍ KONCERT (K 20. výročí Státní opery Praha)

Dirigent: **Jan Latham-Koenig, Jiří Štrunc, Richard Hein, František Drs, Tomáš Brauner**

Solisté a orchestr Státní opery Praha

Historie Státní opery Praha jako samostatného právního subjektu se začala psát 1. 4. 1992. Za svou dvacetiletou éru se SOP může pyšnit řadou úspěšných inscenací, ale také, zejména v posledních třech letech, úsilím o obhájení své samostatné existence. K mimořádným tvůrčím činům uplynulých dvaceti letech patří řada světových i českých a pražských premiér (G. Einem: Proceš, P. Haas: Šarlatán, E. F. Burian: Bubu z Montparnassu, Z. Merta a S. Moša: La Roulette, A. Boito: Nerone, L. Bernstein: Candide, F. Poulenc: Prsy Tírésiovy, C. Saint-Saëns: Hélène, B. Britten: Smrt v Benátkách). Významný podíl v umělecké činnosti SOP patří rovněž baletnímu souboru, který si za osm let od svého vzniku (1. 1. 2003) dokázal vytvořit žánrově pestrý repertoár včetně jedné z divácky nejúspěšnějších inscenací SOP, Čajkovského Labutího jezera. Slavnostní koncert připomene v poloscénických ukázkách nejúspěšnější inscenace SOP:

JAGUAR

PARTNER PŘEDSTAVENÍ

Hilton

PARTNER PREMIÉROVÉHO VEČERA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI STÁTNÍ OPERY PRAHA

ČESKÝ ROZHLAS

PRÁVO

THE PRAGUE POST

Prager Zeitung
Wochenblatt für Politik • Wirtschaft • Kultur • Sport

M.I.P. a.s.
ADVERTISING

 euroawk
THE GREAT OUTDOORS.

 Instinkt

 **HUDEBNÍ
ROZHLEDY**

Novinky.cz